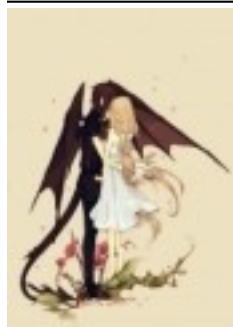

(Yết-Ngư) Em Là Của Riêng Tôi

Contents

(Yết-Ngư) Em Là Của Riêng Tôi	1
1. Gtnv	2
2. Chap 1: Xin Lỗi, Mình Là Kẻ Dối Trá	2
3. Chap 2: Tôi Là Vampire	4
4. Chap 3: Đồ Dối Trá	5
5. Chap 4: Đứa Trẻ Mồ Côi	6
6. Chap 5: Lời Mời	9
7. Chap 6: Có Phải Quyết Định Đúng Đắn?	10
8. Chap 7: Bảo Vệ	11
9. Chap 8: Tạm Biệt Xử Nữ	13
10. Chap 9: Gia Đình... Nhót	14
11. Chap 10: Giải Cứu Và Đề Nghị	16
12. Chap 11: Tai Nạn	18
13. Chap 12(end): Thân Phận Mới	19
14. Ngoại Truyện(nt)1: Nếu...	20
15. Nt 2: Mất Trí Nhớ	21
16. Nt 3: Kẻ Thù Mới... Về Thế Giới Vampire	22
17. Nt 4: Gặp Lại	23
18. Nt 5: Bức Thư Đe Dọa	25
19. Nt 6(end): Sự Thật	27

(Yết-Ngư) Em Là Của Riêng Tôi

Giới thiệu

Đây là fic thứ 2 mà mình viết. Cũng về couple Yết-Ngư ***** Couple phụ: Ma Kết - Xử Nữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yet-nguu-em-la-cua-rieng-toi>

1. Gtnv

1. Thiên Yết(nam): vampire. Tóc bạch kim, mắt màu vàng. Khi khát máu sẽ chuyển thành màu đỏ.

“Giết người mình ghét... không phải rất thú vị sao?”

2. Kim Ngưu(nữ): là 1 cô bé mồ côi nhưng được nhận nuôi từ khi còn bé nên không hề hay biết. Tóc bạch kim, học lớp 11

“... Thật ra... tôi... là ai?...”

————— Nhân vật phụ:

1. Ma Kết(nam): vampire. Là 1 người vô cùng nghiêm khắc, sống cùng Thiên Yết.

“Không thể đòi lại những gì đã mất. Vì vậy, hãy trân trọng khi còn có nó ở bên”

2. Xử Nữ(nữ): khi bé vô tình đi lạc và gặp được Ma Kết. Cô được tha và bị hắt đưa ra 1 điều kiện :vào năm 17 tuổi phải đưa thêm 1 người nữa đến cho hắt. Học cùng lớp với Kim Ngưu

“... Hãy quay lưng mà chạy trốn thật nhanh...Nếu không cậu sẽ không thoát khỏi cái thế giới đầy khổ đau này..”

2. Chap 1: Xin Lỗi, Mình Là Kẻ Dối Trá

-Cô hãy nhớ vào năm khi cô 17 tuổi, hãy quay trở lại đây cùng với 1 người nữa. Lần này tôi tha cho cô

-Nếu không... thì sao??

-Cô sẽ chết. Tôi không phải là lũ con người yếu đuối, tôi là...VAMPIRE

—————
-Lại giấc mơ đó. Sao cứ luôn nghĩ về nó vậy? Mà bị sao vậy, Xử Nữ?- Xử Nữ ôm đầu, những giọt mồ hôi lăn dài trên trán vì hoảng sợ

Cái kí ức ấy bám theo cô đã từ rất lâu. Khi ấy cô mới cô 10 tuổi. Cô mang trên mình cảm giác sợ sệt mà không dám nói với ai. Càng cố quên thì lại càng nhớ. Những kí ức ấy không hề phai dần mà như in sâu vào trong tâm trí.

Đưa tay lên cầm lấy chiếc điện thoại, cô khẽ nói:

-Còn 1 tuần nữa là tròn 17 tuổi. Mình phải làm sao đây???

—————oOo—————

- Ba à, hôm nay gia đình ta lên đòi RedZ chơi nha!!!- Ngưu vịn vào tay của ba mình

-Con suốt ngày chỉ đi chơi thôi. Được rồi, lên soạn đồ đi- Ba Ngưu thở dài. Ông đứng là bó tay với cái tính ham chơi của Kim Ngưu

-Cảm ơn ba. Yêu ba nhất-Ngưu nói rồi nhanh chóng chạy lên phòng

~~Tua nhanh nha

-Ăn no quá a~ Con đi dạo 1 lát- Ngưu đứng lên, chạy đi khắp nơi

-Đi cẩn thận nha- Mẹ Ngưu căn dặn nhưng cô đã chạy đi từ lúc nào

—————
“Ồ trên ngọn đồi RedZ tuyệt đẹp này mà cũng có nơi u ám, tối tăm như vậy sao?”- Ngưu thầm nghĩ, cô đang đứng trước một cánh rừng bị bao phủ bởi bóng tối

<...xoạt...xoạt...>

Tiếng lá cây cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngưu. Cô từ từ tiến lại gần nơi phát ra tiếng động thì thấy một cô gái đang bị ngất ở đó, mái tóc buông xuống che đi khuôn mặt, trên cổ có 1 vết cắn vẫn đang rỉ máu

-Này, bạn ơi, tỉnh lại đi- Ngưu lay người cô gái, hất những sợi tóc che đi khuôn mặt cô gái đó- Đây.. không phải là Xử Nữ sao? Nè, tỉnh dậy đi Xử Nữ!!!

oOo

Gia đình Ngưu đưa Xử Nữ đi cấp cứu do cô bị mất quá nhiều máu. Kim Ngưu trong lòng luôn cảm thấy bất an, trong lớp Xử Nữ là một người vô cùng kiêu ngạo, rất ít khi nói chuyện với ai đó, cả cô cũng không ngoại lệ. Nhưng tại sao, Xử Nữ lại ở đó? Cô thật sự không thể hiểu nổi. Hàng ngàn câu hỏi được đặt lên trong đầu cô....

—————Flashback—————

-Cô đến đây sao? Chẳng phải là còn 1 tuần nữa??? 1 người nữa đâu??- Ma Kết không thèm liếc Xử Nữ đến 1 cái, hỏi

-Tôi đến đây một mình- Xử vẫn cúi gầm mặt xuống, trả lời

-Một mình?? Không phải tôi đã dặn cô phải đem thêm 1 người nữa đến sao. Cô là con người mà dám chống lại vampire. Quả là dũng cảm!! Nhưng đó cũng chính là sai lầm lớn nhất của cô. Dù sao cũng còn 1 tuần nữa nên tôi sẽ không giết cô, hãy nhớ hoàn thành nghĩa vụ. Còn bây giờ cô phải chịu phạt- Vừa nói xong, anh nhe răng nanh, cắn mạnh vào vai cô khiến cô ngất đi

————— End Flashback —————

Xử Nữ vừa tỉnh dậy, xoa xoa 2 bên thái dương, cô nhìn chằm chằm vào người trước mặt

-Cậu là ai??

-Là bạn cùng lớp, gọi mình là Kim Ngưu nhé, Xử Nữ- Ngưu nhanh nhẩu đáp

-Sao tôi lại ở đây??- Xử dò hỏi

-Mình cùng gia đình đi chơi thì vô tình nhìn thấy cậu bị ngất ở đó. Trên cổ có 1 vết máu lớn. Có chuyện gì sao?- Ngưu giải thích

-Cậu cứu tôi??

-Ừ. Vậy trả lời mình, chuyện gì đã xảy ra?- Ngưu nắm chặt tay Xử, hy vọng cô sẽ nói gì đó

-Không có gì. Vậy từ giờ chúng ta là bạn nha!!- Xử cố gắng cười thật tươi

-Ừ. Là bạn- Kim Ngưu vui vẻ nói

-Vào ngày này tuần sau cậu có rảnh không, đến đây với tớ?- Xử e dè hỏi

-Đến đâu vậy?

-Cứ đến đó đã. Được chứ??- Xử thúc giục

-Ừ. Cậu nghỉ ngơi đi. Mình ra ngoài- Ngưu nói rồi bước ra ngoài cửa

Thấy bóng Ngưu đã khuất hẳn, Xử Nữ mới khẽ nói:

-Xin lỗi, vì đã lừa gạt cậu!!!

(P/s: Hình trên là Xử Nữ nha~)

3. Chap 2: Tôi Là Vampire

~1 tuần sau

~~

-Chúng ta đi đâu vậy, Xử Nữ?-Ngư chạy theo sau Xử

-Cứ đi theo mình- Xử Nữ vội vã chạy đi trước

Cô nhanh chóng gọi taxi rồi cùng Ngư bước lên xe:

-Cho cháu đến nhà RedZ- Cô nói, khuôn mặt tỏ rõ sự lo lắng

-Nhà RedZ? Cháu cần đến đó làm gì? - Ngư kéo tay Xử

-Nè, nếu ở đó có bất cứ chuyện gì xảy ra, cháu có giận mình không? - Cô gạt tay của Ngư ra, nhìn thẳng vào mắt Ngư

-Cháu nói gì vậy?? Giận gì chứ, chúng ta là bạn bè, không phải sao? Sao lại giận nhau vì những thứ nhỏ nhặt như vậy? - Ngư cười trừ, cô không biết Xử đang nghĩ chuyện gì mà có vẻ vô cùng nghiêm trọng

Nhà RedZ

~~

Xử vừa bước xuống xe, cô nhanh chóng giả tiền rồi kéo Ngư đi thật nhanh. Cô đi băng qua khu rừng mà Ngư đã từng thấy, bây giờ, trước mắt cả 2 là 1 căn nhà rộng lớn vô cùng nhưng cứ như là nó đã bị bỏ hoang lâu ngày vậy.

<...kết...kết...>

Xử Nữ đẩy nhẹ cánh cửa, bước vào, theo sau là Kim Ngư.

-Cuối cùng cô cũng đến- Ma Kết ngồi trên chiếc ghế sofa, cười khẩy nhìn Xử, nói

-Anh muốn làm gì? - Xử gần giọng đầy giận dữ

Ngư không biết cả 2 đang nói về chuyện gì nên chỉ im lặng đứng nhìn

-Đưa cô ta lên trên- Kết chỉ vào Ngư

-Không được động vào cô ấy- Xử đứng trước mặt Ngư, che cho cô ở đằng sau

Kết đứng dậy, tiến gần đến Xử, anh khẽ nói vào tai cô:

-Anh không hứng thú với cô ta. Anh chỉ hứng thú với em mà thôi. Bây giờ đưa cô ta lên tầng trên đi

Xử Nữ thoáng chút ngạc nhiên rồi cầm tay Kim Ngư kéo lên phòng. Còn Ma Kết thì đi theo đằng sau

————— Tầng trên —————

Chẳng mấy chốc, cả 3 người đã đứng trước một căn phòng màu bạc, nằm ở trong góc

-Cô ở lại đây- Kết nắm lấy tay Xử, không cho cô bước vào- Còn cô, Kim Ngư vào đi

Ngư đứng khựng lại 1 lúc thì bị Kết đẩy vào trong. Cánh cửa đóng sầm lại. Ngư nhìn xung quanh không 1 bóng người, bóng tối ở mọi nơi, bao trùm mọi góc ngách.

-Thả tôi ra, Xử cứu mình- Ngư đập mạnh tay lên cánh cửa

-Xin lỗi...- Xử nhẹ nhàng đáp, nói nhỏ đến nỗi Ngư không nghe thấy

- Giờ em đi với anh- Kết kéo mạnh cô đi

===== Trong phòng =====

Ngư khóc nức lên, mọi thứ mờ dần đi. Cô đã hét lên biết bao lần nhưng không có ai đáp lại. Bàn tay cô đã rỉ máu do đập vào cửa quá nhiều lần. Mùi máu tanh bốc lên. Trong góc phòng, một người con trai im

lặng này giờ mới tiến lại gần cô. Anh chụp lấy tay cô, liếm láp đôi bàn tay đang rỉ máu. Đôi mắt chuyển dần từ màu vàng sang đỏ, 2 chiếc răng nanh nhe ra. Anh ôm lấy eo cô, ấn mạnh cô xuống giường. Cô ra sức đẩy anh, khiến máu lại tuôn ra. Mùi máu càng làm anh kích thích, anh ghim chặt 2 chiếc răng nanh xuống cổ cô, một dòng máu tươi chảy xuống giường....

Đau? Cô đau chứ, đã đau còn thêm hoảng sợ. Cô không biết vì sao Xử Nữ lại đưa cô đến nơi quái quỷ này. Cô đã làm gì có tội chẳng?...

Cô rên rỉ, nhìn mọi thứ xung quanh dần mờ đi, chỉ thấy trước mặt là cặp mắt đỏ ngầu như máu:

-Anh... là...

-Thiên Yết, đó là tên tôi. Tôi là Vampire- Anh trả lời

Nghe xong câu trả lời, cô ngất lịm đi trong vòng tay anh

(P/s: Hình trên là Thiên Yết nha~)

4. Chap 3: Đồ Dối Trá

~~Sáng hôm sau(Chủ nhật nha)

Kim Ngưu cố gắng mở 2 mắt ra, đưa tay lên chạm vào vết cắn trên cổ, cô khẽ la lên:

-Đau!!

Cô nhìn xung quanh căn phòng hiện đã sáng đèn, chỉ thầm nghĩ:

“Đây là nơi quái quỷ nào vậy? Khoan đã, Xử Nữ đâu rồi?? Mình phải đi tìm cậu ấy!!”

Cô bước xuống giường, nặng nhọc kéo thân mình đi. Cô vẫn còn cảm thấy mệt, người cô lả đi, không còn chút sức lực.

-Ngồi im đó đi. Cô vẫn còn sức đi được sao?- Một giọng nói lạnh như băng cất lên

-Anh...là...- Ngưu đang ‘lục lọi’ lại trí nhớ của mình-..... Vampire. Sao anh không giết tôi luôn?

-Cô muốn chết lắm sao?? Chỉ là tôi thấy cô thật đặc biệt. Là người đặc biệt nhất trong tất cả những người tôi đã gặp- Anh trả lời

-Đặc biệt?? Tôi có gì mà đặc biệt chứ?- Cô dứt khoát trả lời- Tôi cần gặp Xử Nữ. Anh đừng ngăn cản tôi

-Yên tâm đi, cô ta không sao đâu

-Tôi không thể tin lũ Vampire các anh- Ngưu chỉ vào mặt Yết

Yết tiến lại gần cô, vòng tay qua đùi, bế cô lên

-Anh làm cái quái gì vậy?? Thả tôi ra- Ngưu giãy giụa, khuôn mặt ửng đỏ

-Không phải cô muốn tìm cô bạn mình sao? Tôi đưa cô đi. Giờ cô tin tôi chưa??- Yết nhìn thẳng vào mắt Ngưu

-Ừ..m. Anh... tên gì?- Ngưu e dè hỏi

-Không phải tôi đã nói rồi sao? Thiên Yết là tên tôi- Giọng nói lạnh giá lại vang lên- Còn cô??

-Thiên Yết sao??- Cô lẩm bẩm- Tôi là Kim Ngưu

-Kim Ngưu.Tôi chưa thấy ai ngốc như cô. Chưa từng ai dám tiết lộ thân phận với Vampire, cô muốn bị chúng tôi truy lùng sao?- Yết bật cười

-Sao anh không nói với tôi?? Đồ đáng ghét!!- Ngưu lấy tay đập liên tục vào ngực Yết.

Cô cũng không hiểu sao cô lại có những hành động như vậy với anh

Cô quay mặt đi, khuôn mặt vẫn hơi ửng đỏ. Ánh mắt sắc lạnh của anh nhìn cô, trong lòng bỗng dâng lên 1 thứ tình cảm rất lạ. Anh bế cô xuống đến nơi, Kết và Xử đang ngồi đó. Xử cũng không khác cô là bao. Người Xử nằm dài trên ghế, khuôn mặt tỏ rõ sự mệt mỏi.

-Xử à, không sao chứ?- Ngưu được Yết bế đến cạnh Xử

-Ừ. Chúng ta đi- Xử cố gắng ngồi dậy

-Khoan đã, các cô nhớ phải quay lại đây. Tuy ban ngày chúng tôi không thể ra ngoài do ánh sáng mặt trời. Nhưng ban đêm, chúng tôi có thể đi lại tự do. Nếu các cô không quay lại, chúng tôi sẽ truy lùng các cô. Hãy nhớ đó!!!- Kết nghiêm nghị nói

2 cô gái này, 2 anh không thể buông tha dễ dàng như vậy. Dù sao, họ cũng biết được thân phận thật sự của 2 anh nên càng không để họ được tự do.

Xử và Ngưu chợt im lặng.

“Phải quay về đây sao? Đúng là địa ngục!!!!”

2 cô nhanh chóng bước ra khỏi căn nhà. Xử đứng trước mặt Ngưu, cô nắm chặt tay cô bạn:

-Ngưu à, mình xin lỗi, thật sự xin lỗi

-Xin lỗi gì chứ? Cậu đâu có lỗi gì. Chúng ta là vô tình đi nhầm thôi, đúng chứ?- Ngưu gượng cười

-Không. Là mình có chủ ý đưa cậu đến đây. Mình xin lỗi- Xử cúi người xuống, cô khẽ khóc- Khi bé mình đã từng bị lạc vào đây và gặp được Ma Kết. Hắn nói sẽ tha cho mình nếu khi mình tròn 17 tuổi, mình và 1 người nữa phải đến gặp hắn. Nhưng không ngờ hắn vẫn không tha cho mình. Xin lỗi vì đã đưa cậu vào việc này

Ngưu đứng khựng lại nghe những lời giải thích của Xử Nữ. Cô cũng đồng cảm lắm nhưng cô làm gì sai chứ?? Sao cô lại bị đưa vào việc này? Cô hất mạnh tay của Xử ra:

-Đồ dối trá!!

Nói xong, Ngưu bỏ đi, để lại Xử đang đứng đó, âm thầm khóc.

(P/s: Hình trên là Ma Kết nha~)

5. Chap 4: Đưa Trẻ Mồ Côi

Những ngày hôm sau, Ngưu và Xử dường như không nói với nhau câu nào. Chỉ sau khi tan học, cả 2 mới cùng nhau lên đồi RedZ. Ngày qua ngày, tính đến bây giờ cũng đã được 3 tuần bọn họ giận nhau. Họ bị hút máu đến kiệt sức, muốn làm hòa nhưng cũng chẳng cất tiếng nói.

———— Trên đồi RedZ ————

-Em thấy bọn họ như thế nào??- Ma Kết tay cầm cốc rượu đỏ như máu giơ lên trước mặt

-Khá thú vị. Không phải anh cũng thấy vậy sao?- Yết nhướn miệng cười

-Không thể để bọn họ thoát. Nhất định họ sẽ là của chúng ta- Kết uống hết cốc rượu, ngón tay cái quệt qua khóe miệng

-Cô gái đó sẽ là của em- Yết nói, liên tưởng đến...ai đó

Quay trở lại với Ngưu và Xử

Như thường lệ, vào sáng sớm, cả 2 cô nàng đến trường đi học.... nhưng do mối quan hệ gần đây không tốt... nên Xử đến trường trước, Ngưu một lúc sau mới đi.

Ngưu cứ suy nghĩ mãi về việc làm hòa với Xử Nữ, dù sao Xử cũng do muốn tự bảo vệ mình nên mới làm vậy. Bị chìm vào suy nghĩ của chính mình, không lâu sau cô cũng đến được trường. Cô ngược mặt lên nhìn những đám mây trắng bồng bênh trôi, vô tình đụng trúng phải 1 người

-Mất mũi cô để đi đâu hết rồi hả??- À ta quất lên

-Do tôi không để ý, xin lỗi- Ngưu cúi đầu nói

-Xin lỗi là xong sao? Cô nghĩ tôi sẽ nghe những lời nói từ con nhỏ mồ côi như cô hả??- À ta khinh bỉ nói, đưa mắt ra ám hiệu cho đàn em ở đằng sau

-Cô nói tôi là trẻ mồ côi sao?- Ngưu giận dữ nói

Vừa dứt câu, đồng bọn của ả ta xông đến đánh cô tới tấp. Cô định vùng dậy nhưng nhìn thấy Kim Ngân (chị của Ngưu) đang nấp ở một góc gần đó, miệng cười thích thú.

Cô biết chị của cô không hề yêu quý cô. Nhưng có cần phải nhìn cô bị đánh mà trong lòng đầy mãn nguyện như vậy?

“Chẳng lẽ chính chị ấy là kẻ đứng đằng sau?”- Một ý nghĩ thoáng qua đầu Kim Ngưu. Cô cứ nằm đó, mặc cho bị bọn đó đánh, bọn đó sỉ nhục. Trong đầu cô cứ vang vọng ba từ: “Kẻ mồ côi”

Bỗng có 1 bóng hình đứng chắn cho cô... là Xử Nữ. Xử đến cứu cô sao?? Không phải chính cô là người cự tuyệt Xử trước?? Xử Nữ vì lao vào chắn cho Kim Ngưu nên cũng bị đánh không thương tiếc. Một lúc sau, tất cả mới bỏ đi, Ngưu chạy lại đỡ Xử dậy, đưa cô tới phòng y tế. Trên người cả 2 đầy những vết thương, vết bầm tím

-Cảm ơn- Ngưu nhẹ nhàng nói

-Không cần cảm ơn. Chúng ta là bạn, phải chứ?- Xử nở trên môi 1 nụ cười

-Ừ. Là bạn- Ngưu đáp lại

Dìu Xử Nữ vào phòng y tế, cô nhanh chóng quay đi

-Mình đi có việc- Ngưu gượng cười đáp

Xử Nữ im lặng gật đầu. Cô nhìn vào anh mắt của Ngưu, nó vô cùng hỗn độn, phải chăng có chuyện gì đã xảy ra???

=====

Ngưu nhanh chóng quay trở về nhà. Thứ cô muốn xác thực, nụ cười của Kim Ngân khi ấy, đó có phải sự thật?? Cô thật sự là trẻ mồ côi sao???

Đứng trước cửa nhà, cô thở hỗn hển vì mệt, mồ hôi thấm đầm áo. Tay chạm nhẹ vào cánh cửa, định đẩy vào trong nhưng cô chợt khựng lại bởi tiếng nói chuyện:

-Kim Ngân à, con hãy sống hòa hợp với con bé đi. Tuy nó chỉ là cô nhi nhưng dù sao giờ đây nhớ cũng là em con...- Ba Ngưu ra sức giải thích trên điện thoại

Nghe đến từ ‘cô nhi’, lòng cô như quặn thắt lại. Cô muốn chạy đi thật nhanh, muốn tìm 1 nơi mà cô cảm thấy yên bình. Nhưng còn có nơi nào?? Ở trường thì bị khinh ghét. Bảo cô về nhà ư?? Đây còn chả phải nhà cô. Cô đã không có nhà, từ khi còn bé. Những người thân yêu sinh ra cô đã chọn vứt bỏ cô. Cô còn nơi nào để đi... ngoài nơi đó...

_____ Đồi RedZ _____

-Sao cô lại đến đây?- Ma Kết liếc Kim Ngưu nói

-Tôi...đến gặp Thiên Yết- Giọng cô hơi run, chỉ là cô đang cố cầm nước mắt khỏi chuyện vừa xảy ra

-Nó ở trên phòng- Kết chỉ lên tầng trên

Ngưu lẳng lẳng đi lên, không 1 câu trả lời. Cô vút túi xách ở lại, một mình bước lên.

Chẳng bao lâu, cô đã đứng trước cửa phòng. Đẩy nhẹ cánh cửa, cô thấy Yết đang ngồi đó. Anh nhìn cô như biết chắc cô sẽ đến

-Tôi đi tắm trước- Ngưu nói. Cô không muốn anh trông thấy đang vẻ yếu đuối của cô. Chỉ là cảm giác thôi nhưng không hiểu sao, cô không muốn

Yết nhìn theo bóng dáng của cô. Anh như nhìn thấu được tâm can cô. Khuôn mặt trầm ngâm suy nghĩ...

Một lát sau, Ngưu bước ra khỏi phòng tắm. Cô khoác lên mình một bộ váy ngắn, để lộ ra bờ vai trắng nõn của mình.

-Hút máu tôi đi!!- Cô đứng trước mặt anh nói

-Cô chắc chứ?? Cô có hối hận không??- Yết thăm dò

-Tôi nói được làm được- Ngưu quả quyết, cô thầm nghĩ:

“Nếu mình không được hạnh phúc, ít ra... có thể khiến người khác vui vẻ”

Cô nhẹ nhàng nằm xuống giường. Cặp mắt nhắm nghiền lại như chờ đợi những gì sắp diễn ra

Anh bước đến gần cô, 2 tay nắm chặt tay cô.

Cô cảm nhận được hơi thở của anh càng lúc càng gần, nó phả thẳng vào mặt cô. Không hiểu sao nhưng lúc này đây, 2 hàng nước mắt của cô lăn dài trên gò má. Cô khẽ nấc lên nhưng vẫn cố nằm im

1 phút

...

2 phút

...

5 phút

...

10 phút

.....

10 phút đã trôi qua mà không có chút động tĩnh gì. Cô mở mắt, thấy anh không còn ở trước mặt mình nữa mà anh đã nằm bên cạnh cô.

-Muốn khóc thì cứ khóc. Con người chỉ biết làm tổn thương lẫn nhau. Cô không cần phải che giấu với tôi- Yết nói, kéo cô ôm vào lòng

Cô chợt òa khóc, 2 bàn tay nắm chặt bả vai anh. Đôi mắt Yết tỏ rõ sự thèm khát. Thật sự chỉ muốn cắn cô một cái nhưng khi thấy cô đau khổ như vậy thì anh kiềm chế lại.

Cô cứ ôm anh như vậy mà ngủ ngon lành. Anh tham lam hít lấy mùi hương trên mái tóc cô

“Cô gái này, thật sự rất đặc biệt. Anh sẽ không bao giờ buông em đâu”

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu nha~)

6. Chap 5: Lời Mời

-Ngủ ngon, thiên thần của anh- Yết hôn nhẹ lên trán Ngưu, chỉ là thoáng qua nên cô không hề hay biết

===Quay lại với Ma Kết thôi===

“Cô ta thật kì lạ!!!”

Kết nghĩ thầm, nhìn vào chiếc túi xách mà cô để lại. Lôi trong túi ra chiếc điện thoại, tay anh nhấn vào mục danh bạ:

-Là cô sao, Xử Nữ??- Kết lên giọng

- Xử tức giận quát lớn

-Tôi... tôi không làm gì cả. Là cô ta tự tìm đến đây- Kết vui vẻ nói

- Xử tắt máy

Kết nhoẻn miệng cười

“Cứ đến đây đi, tôi sẽ khiến em phải ở bên tôi... suốt đời”

————— Hết giờ học —————

Xử nhanh chóng lên đồi RedZ. Cô chỉ hi vọng Ngưu không sao và cái tên Ma Kết đó không làm hại đến Ngưu.

<....rầm...>

Xử đẩy mạnh cánh cửa, cô thở dốc, khuôn mặt lã chã mồ hôi.

-Anh.... Nói mau. Kim Ngưu... cô ấy đang ở đâu???

-Yên tâm đi. Cô ta an toàn. Tôi không hề chạm vào cô ta- Kết thản nhiên cười lớn

-Vậy... cô ấy... đang ở đâu?- Xử nghi ngờ hỏi

-Muốn biết sao?? Đi với tôi- Kết giằng mạnh tay Xử, kéo cô đi

————— Trên tầng —————

-Anh nói cô ấy ở trong phòng này... với Thiên Yết...- Xử tức giận, tay nắm chặt lại.

Cô không những đưa cô bạn này vào nguy hiểm, giờ lại không bảo vệ được cô bạn ấy. Thật đáng trách!!!!... Nếu có chuyện gì xảy ra với Ngưu, chắc cô sẽ tự dẫn vật lương tâm mình.

Đẩy nhẹ cánh cửa, từ tức giận lại thành ngạc nhiên. Trước mắt cô bây giờ là cảnh Ngưu.... đang ôm chặt Yết. Nhận thấy có người ở trong phòng, Yết liếc mắt nhìn xung quanh, ra hiệu cho ‘2 kẻ phá đám kia’ phải rời đi ngay lập tức. Nhìn 2 Xử và Kết xong, anh lại đưa tay kéo Ngưu sát vào lòng, ôm lấy cô, dường như không thể để ai cướp mất.

-Em cứ tiếp tục- Kết cười nham hiểm, lại quay qua kéo Xử đi

~

-Buông tay tôi ra. Nói cho tôi nghe, chuyện gì đang xảy ra vậy?? 2 anh là vampire, sao cô ấy lại....- Xử quát lớn nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Ma Kết chặn lại bằng 1 nụ hôn- Ừm.... ừm...

Xử ra sức đẩy anh ra nhưng không thành công. Cô cắn vào chiếc lưỡi của anh, chợt cảm thấy vị máu tanh trong khoang miệng

Anh rời xa đôi môi của cô, khẽ liếm môi, tỏ vẻ thích thú

-Em càng phản kháng thì càng thú vị. Vampire rất thích máu. Em làm vậy chỉ càng làm tôi thêm kích thích- Kết nhoẻn miệng cười đầy thích thú

-Anh....- Xử đỏ mặt, ấp úng nói

-Mai chúng tôi sẽ tổ chức 1 bữa tiệc. Tôi rất muốn cô và bạn cô đến đây. Được chứ?? Cô có muốn cùng tôi trở về thế giới vampire không??

-Trở thành vampire?? Anh nghĩ tôi muốn sao??- Xử nhếch mép cười

-Cô bây giờ đã là 1 đứa trẻ mồ côi, ba mẹ cô đã mất vì 1 vụ tai nạn cách đây 5 năm, không phải sao?? Cô còn luyến tiếc gì cuộc sống này?- Kết nghiêm nghị hỏi

-Tôi... sẽ suy nghĩ lại. Dù sao cuộc sống này quá đổi nhàm chán và tôi cũng không thể thoát khỏi anh- Xử nghen ngào nói. Cô không hề muốn nhắc lại chuyện ba mẹ cô. Câu chuyện đó cô đã cố chôn vùi trong quá khứ, vậy mà giờ đây lại bị nhắc lại. Cô không hề muốn. Không hề. Nhưng có thật cuộc sống này quá đổi nhàm chán giống như cô đã nói? Hay trong lòng cô đã in bóng hình dáng của tên vampire khó tính kia- Ma Kết???

(P/s: Cứ coi như hình trên là Thiên Yết đi~)

7. Chap 6: Có Phải Quyết Định Đúng Đắn?

“Dạ tiệc...?? Có nên đi... hay không??”- Xử vò rối mái tóc của mình, đảo ánh mắt sang nhìn Ngưu:“ Cậu ấy... có muốn đi không??”

Thấy Xử cứ nhìn mình chăm chăm, Ngưu hươ hươ tay trước mặt:

-Nè, Xử à, sao vậy??... Xử à??...

-Hả?? À... ừm... Cậu vừa nói gì vậy??- Xử giật mình trước hành động của Ngưu

-Có chuyện gì vậy?? Sao cậu lại ngăn người ra như vậy??- Ngưu lại gần Xử

-Dạ tiệc... Cậu có muốn đi không??

-Dạ tiệc??? Ai mời??- Ngưu tiếp tục hỏi

-Ma Kết... và Thiên Yết. Cậu đi chứ??- Xử nhìn vào cặp mắt của Ngưu

-Thiên Yết... sao??- Nhắc đến tên Yết, mặt Ngưu ửng đỏ.

“Cái cảm giác gì vậy??? Sao khi ở gần bên anh ấy thì luôn cảm thấy được bảo vệ, được an toàn, trái tim thì đập liên hồi?? Khi không ở bên anh ấy luôn cảm thấy nhớ, trống vắng...”

-Mình.... đi- Ngưu ấp úng nói- Cậu... đi chứ??

-Ừ- Xử đáp lại- “Mình có nên đi theo... tiếng gọi của trái tim??”

_____oOo_____

-Các cô đến sớm vậy?? Buổi dạ tiệc còn chưa bắt đầu??- Kết nhìn 2 người con gái mới tới

-Anh không có quần được chúng tôi. Đi thay đồ thôi, Ngưu- Xử kéo Ngưu đi

(Au: trang phục thì mình đã đăng ảnh trước rồi nha nên sẽ không nói đến đâu~)

Sau khi thay đồ xong, Yết đưa Ngưu lên phòng, để lại Xử và Kết còn đứng chôn chân tại đó.

-Em... tốt nhất nên ở trên phòng này. Không nên đi xuống- Yết nắm lấy bả vai cô nói

-Sao vậy??- Ngưu đưa mắt nhìn vào người con trai trước mặt

-Không an toàn. Bữa tiệc này... dành cho vampire- Yết quả quyết nói

-Ừ. Em sẽ... ở lại đây, chờ anh...- Ngưu cúi gầm mặt xuống, nói

Yết đưa tay lên xoa đầu cô, nở 1 nụ cười nhẹ

-Vậy còn Xử Nữ??- Cô chợt nhớ tới cô bạn của mình

-Cô ấy... có lẽ... sẽ về thế giới vampire với Ma Kết. Cô ấy không có phản kháng lại- Yết trầm ngâm nhìn Ngưu ở trước mặt, xem biểu cảm của cô.

Liệu cô có nhờ anh khuyên Xử Nữ ở lại??

Cô ngồi im một lúc rồi mới ‘ Ừ ’ nhẹ một tiếng.

-Tại sao em không nói với Xử Nữ và bảo cô ấy ở lại??- Yết hỏi. Phải chăng cô quá vô tâm??

-Không... không cần... Cô ấy chọn như vậy... hẳn là có lí do riêng. Không nên bắt ép cô ấy

Câu nói của cô làm anh đứng khựng lại. Cô gái nhỏ này... thật sự rất quan tâm đến mọi người, biết nghĩ cho mọi người...

(Au: Hình trên là couple Yết-Ngưu nha~)

8. Chap 7: Bảo Vệ

———— Quay lại với Xử Kết thôi ————

-Cô đã quyết định chưa??- Kết nói, phá tan không khí im ắng này giờ

-Rồi- Xử đáp lại

-Vậy quyết định của cô là??- Anh đưa mắt lên nhìn Xử Nữ

-Trở về.... cùng anh

-Được. Tôi sẽ giới thiệu cô với tất cả mọi người trong bữa tiệc này- Anh nhìn cô, nở nụ cười thỏa mãn

~ Bữa tiệc bắt đầu

~

Xử Nữ cùng Ma Kết được coi là chủ trì và là trung tâm của bữa tiệc. Còn Thiên Yết đang đứng 1 góc, tay lắc lắc cốc rượu màu đỏ như máu:

“Không biết.... giờ cô ấy đang làm gì???”

=====

<... ọc....=“” ọc....=“”>

Kim Ngưu xoa xoa cái bụng đang kêu gào của mình

“Đói quá a~ Nhưng Yết nói mình phải ở yên đây~ Mà đi xuống 1 lúc chắc cũng chả sao đâu...”

Nghĩ là làm, Ngưu rón rén đi xuống bếp, tránh ánh đèn và tiếng nhạc của bữa tiệc. Cô tất nhiên là muốn tham gia nhưng đã hứa với Thiên Yết là ở im đó rồi. Mà hiện giờ cô đang ở dưới này, cũng coi như là thất hứa với anh, dù sao vì cái bụng của mình mà hy sinh 1 chút cũng được.

Cô lục tung hết những ngăn tủ nhưng không tìm thấy thứ gì hết

-Sao không có gì vậy nè?? Đói quá a~

-Cô đói hả? Sao lại ở đây mà không tham gia bữa tiệc, không phải ở đó có nhiều đồ ăn sao?- Giọng nói của 1 tên con trai vang lên

-Tôi... không thích những nơi đông người. Mà anh là ai??- Ngưu dò xét

-Tôi là ai... không quan trọng. Nhưng đây là 1 bữa tiệc, là 1 nơi đông người. Cô không thích những nơi như vậy sao lại đến đây? Hay cô thích nơi ít người, tôi sẽ khiến cô toại nguyện. Vả lại, chiếc cổ xinh đẹp của cô làm tôi... thèm khát

Ngươi nhìn hắn, lùi một bước. Hắn cứ tiến lên thì cô lại lùi xuống. Chẳng mấy chốc, cô đã không còn đường lùi. Hắn đưa tay bóp mạnh cổ cô, áp vào tường khiến cho những giọt máu bắt đầu rỉ ra. Hơi thở cô bỗng yếu dần, thở vô cùng khó khăn, trong tiền thức, cô chỉ nhẹ nhàng cất lên tên người con trai ấy:

-Thiên.... Yết

Hắn cúi đầu xuống cổ cô, liếm những giọt máu vừa rỉ ra, nhếch mép cười thích thú

-Ngon lắm!! Lâu lắm rồi, ta chưa được thưởng thức máu ngon như vậy. Phải “chén” sạch sẽ thôi!!

Những chiếc răng nanh bắt đầu lộ ra, chạm nhẹ vào cổ cô

-Dừng lại đi, Xà Phu

Hắn dừng lại, quay sang nhìn người vừa nói

-Người làm ta mất hứng đó!! Con mồi ngon như vậy mà ngươi định chiếm lấy cho riêng mình sao??- Xà Phu hỏi người trước mặt

Ngươi mở mắt, trước mặt cô là Thiên Yết. Là anh, chính anh sẽ cứu cô. Cô biết anh sẽ luôn bảo vệ cô

-Thiên...

Tay hắn bóp càng ngày càng mạnh, không để cô nói thêm câu gì. Cô nhắm mắt vì đau đớn nhưng vẫn cố mở mắt nhìn anh. Yết càng thêm tức giận vì hành động của hắn, anh quát lớn:

-Tôi nói buông cô ấy ra. Nếu không ngươi sẽ phải hối hận

-Hối hận sao?? Thiên Yết, anh định làm gì tôi??

Hắn ngang nhiên cười lớn. Thiên Yết cầm 1 con dao đâm ngay giữa bụng hắn. Vết máu loang ra xung quanh, nhưng hắn không có vẻ gì là đau đớn:

-Cô gái này quan trọng với ngươi vậy sao? Dám hạ thủ với cả vampire, như vậy gọi là phản bội

Hắn đồng dạng nói. Yết bỏ ngoài tai những lời vừa nghe xong, anh bế Ngươi lên phòng.

Trên phòng

~

Cả 2 im lặng không nói với nhau câu nào. Sau một hồi như vậy, Ngươi mới mở lời trước:

-Cảm ơn.... và cũng xin lỗi

-Vì??- Anh hỏi lại

-Cảm ơn vì cứu em. Xin lỗi vì không nghe lời anh- Ngươi ngượng ngùng đáp

-Được rồi. Lần sau nhớ nghe lời anh, không được cãi. Làm trái lại là phạt- Yết tuyên bố.

-Hôm nay chỉ là do em đói quá thôi. Bắt em ở trên này mà không cho cái gì ăn hết. Anh muốn bỏ đói em hả??- Ngươi cãi lại

-Vậy để lát nữa anh mang đồ ăn lên cho!! Mà em vừa cãi anh sao?? Em chuẩn bị tinh thần chịu “phạt” đi!!!- Yết cười nham hiểm

(P/s: Hình trên là couple Yết-Ngươi nha~)

9. Chap 8: Tạm Biệt Xử Nữ

~~ Bữa tiệc kết thúc

~

-Cậu quyết định rồi sao?? Đó là quyết định cuối cùng??- Ngưu nắm lấy tay Xử hỏi

-Ừ. Mình nghĩ con đường mình chọn là đúng- Xử tươi cười nhìn Ngưu

-Vậy tạm biệt- Ngưu vẫy tay, khóe mắt có vài giọt nước.

Đội Xử và Kết đã đi hẳn, cô mới bật khóc. Xử Nữ là người bạn thân nhất của cô mà cũng bỏ cô đi. Gia đình cô cũng vậy. Cô không còn chốn nương thân.

-Đừng khóc nữa. Muộn rồi, em về đi. Hay anh đưa em về??- Yết kéo cô vào ngực mình, nhẹ nhàng ôm cô, hỏi

-Anh... có thể ra ngoài??- Lau nhanh những giọt nước mắt, giọng cô vẫn run run

-Em thật là ngốc quá- Anh gõ nhẹ vào đầu cô- Anh là vampie, chỉ bị ảnh hưởng bởi ánh mặt trời, chứ không phải ánh trăng

-À... Dù sao anh cũng không cần đưa em về. Đưa em ra ngoài là được rồi

-Vậy em về nha!!!- Ngưu vẫy tay tạm biệt Yết

-Ừ. Về cẩn thận và nhớ phải quay lại- Yết nhắc nhở

-Em biết rồi~

Thấy Ngưu đã đi khuất, Yết quay lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, anh bỗng lên tiếng:

-Tôi biết cô ở đó. Ra ngay đi

Cô gái núp ở gần đó bỗng giật mình, quay gót bỏ trốn. Tay cô ta lướt nhanh trên màn hình điện thoại, nhấn vào số điện thoại có tên "Kim Ngân":

-Kim Ngân... cứu....

Nhận thấy điều chẳng lành, Kim Ngân vội vàng nhấn nút ghi âm cuộc nói chuyện:

-Thanh Lam, có chuyện gì?? Alô...

Bên trong cuộc điện thoại Ngân chỉ toàn nghe thấy tiếng bước chân chạy trốn và tiếng thở hổn hển của Thanh Lam.

-Kim Ngưu... nó quen... với quái vật... Có khi... chính nó... cũng vậy... Cái con nhỏ đó.... là mồ côi.... có khi... nó cũng chính là.... quái vật...

-Cái gì?? Mình chỉ bảo cậu theo dõi nó thôi mà. Cậu bảo nó là quái vật sao??- Kim Ngân ngạc nhiên

-Đời RedZ.... cứu... A..A..A..A..A- Thanh Lam hét lớn

-Này.... Alô... này...- Kim Ngân hoảng sợ, sau đó chỉ nghe được một tiếng " Tút... tut.."

oOo

Thanh Lam bị Yết hút máu đến chết. Động đến anh thì chết, đến cô gái của anh... thì càng không thể tha. Hút máu xong, anh vứt xác cô ta sang 1 bên, lau vết máu còn lại trên khóe miệng:

-Cô thật dễ tiện và bẩn thỉu.... Máu cô cũng vậy

Nói xong anh quay sang nhìn chiếc điện thoại còn phát sáng, mắt nhìn vào cuộc gọi gần đây:

"Kim Ngân"

Cầm chiếc điện thoại lên, tay ném mạnh vào cái cây gần đó. Chiếc điện thoại.... vỡ vụn...

(P/s: Hình trên là Kết-Xử nha~ Từ giờ Xử và Kết sẽ không xuất hiện nữa. Mình làm vậy để tập trung vào couple chính là Yết-Ngư thôi~)

10. Chap 9: Gia Đình... Nhót

Ở bên kia đầu dây điện thoại, Kim Ngân vô cùng hoảng loạn

“Đồi RedZ??... Cứu??... Kim Ngư?.... Quái vật?... Thật ra đã xảy ra chuyện gì??”

Bật lại đoạn ghi âm cuộc nói chuyện lúc trước, những từ mà cô nghe đều là thật. Từng từ, từng chữ đều rất rõ. Trong đầu cô lúc này vang lại câu nói:

“Kim Ngư.... là quái vật...”

“Vậy là mình đã chọc tới ác quỷ sao?? Phải giết cô ta. Mau làm cô ta biến mất khỏi cõi đời này. Nếu không làm vậy.... có khi, chính mình sẽ chết”- Cô bắt đầu âm mưu hãm hại cô em gái nuôi- Kim Ngư

“Nhưng không thể giết ngay cô ta được. Còn ba mẹ, chắc chắn họ sẽ hỏi về tin tức của Kim Ngư nếu biết nó đột nhiên biến mất. Họ mà báo cảnh sát và biết mình là hung thủ thì... không được. Phải tìm đâu ra chứng cứ để thuyết phục họ??”

Kim Ngân đắm chiêu suy nghĩ, cô đi vòng quanh ttong nhà. Chợt nhớ tới đoạn ghi âm:“ Quả là chứng cứ tuyệt vời!!!”

Vội vã chạy xuống phòng khách, thấy ba mẹ cô đều đang ở đó. Nhưng thật đáng tiếc.... Kim Ngư cũng đang ở đó

-Sao cô lại quay về đây??- Kim Ngân hét lớn

Kim Ngư giật mình, chưa kịp mở miệng thì ba mẹ đã xen vào:

-Con nói gì vậy Kim Ngân? Kim Ngư là em con, là con của nhà này, sao con lại không cho em ấy về nhà chứ??

-Ba mẹ không cần bênh vực cô ta. Cô ta không phải là con người- Kim Ngân chỉ vào mặt Ngư

Trong khi mọi người còn đang ngạc nhiên không biết có chuyện gì xảy ra, Kim Ngân đã nhanh chóng mở lại đoạn ghi âm:

“ Kim Ngư... nó quen... với quái vật... Có khi... chính nó... cũng vậy... Cái con nhỏ đó.... là mồ côi.... có khi... nó cũng chính là.... quái vật...”

Sau đó là 1 tiếng hét đến chói tai.

Nghe xong đoạn ghi âm, mặt Ngư tái nhợt:

“Quái vật.... chả lẽ người đó là Thiên Yết??”

Thấy khuôn mặt của Kim Ngư như vậy, Kim Ngân cười khẩy:

-Đoạn ghi âm đó là thật.... đúng không?? Cô đích thực là 1 con quỷ

“Con quỷ??.... Cô là 1 con quỷ sao?... Không hơn cũng không kém... từ 1 con nhỏ mồ côi thành 1 con quỷ”- Nghĩ đến đây, khóe mắt cô đã có vài giọt nước. Cô chạy nhanh lên phòng, đóng cửa lại mà ngồi khóc 1 mình

-Ba mẹ định làm sao?? Nuôi con quỷ đó??- Kim Ngân bỗng lên tiếng

Ba mẹ cô vẫn chưa hết ngạc nhiên bởi những thứ vừa xảy ra:

-Đoạn ghi âm đó... là thật??

-Đúng vậy. Không hiểu bạn con quỷ đó đã làm gì với Thanh Lam. Ngày mai, phải đi tìm cô ấy. Vậy còn con bé Kim Ngưu đó??

-Mai chúng ta sẽ đến đòi RedZ để kiểm chứng- Ba mẹ cô nghiêm nghị nói

Ngày hôm sau

~~

Kim Ngân cùng ba mẹ cô đến đòi RedZ để xác thực đoạn ghi âm và đồng thời xem đã có chuyện gì xảy ra với Thanh Lam. Tiến sâu vào trong cánh rừng, 3 người họ chợt ngửi thấy mùi máu thoang thoang đâu đây. Càng tiến sâu, càng ngửi rõ

-Aaaaaaaa

Tiếng hét của mẹ Kim Ngân làm 2 người kia giật mình. Họ nhìn theo hướng mà tay bà chỉ, thấy 1 xác chết đang nằm ở đó. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng bộ quần áo và thân hình đó khiến Kim Ngân không thể nào không nhận ra:

-Là... Thanh Lam

Ba mẹ cô ngạc nhiên.

“Thanh Lam bị giết ư?? Nhưng trên cơ thể không có vết bị đánh đập, cũng không có vết máu như khi bị dao hay vật nhọn đâm trúng”

Họ tiến lại gần, lấy chân đẩy những sợi tóc trên khuôn mặt Thanh Lam ra, thấy trên cổ của cô ta có vết cắn rất sâu

-Là... vampire... Cái cách giết người kiểu đó... chắc chắn là vampire- Kim Ngân quả quyết nói

Cô nhìn xung quanh, ở đây không có 1 bóng người sinh sống. Cứ bước tới phía trước, bỗng chân cô dẫm phải vật gì đó. Nhấc chân lên, nhặt thứ ở dưới chân mình:

“Là điện thoại... điện thoại của Thanh Lam... Vậy là lúc cô ấy đang nghe máy của mình thì bị giết sao??”

-Kim Ngân, con sao vậy?? Sao cứ thần thờ vậy?? Về thôi, nơi này thật đáng sợ- Mẹ Kim Ngân nhanh chóng kéo 2 người đi

-Vậy phải làm sao với Kim Ngưu?- Kim Ngân hỏi

-Nhốt con bé lại. Thả ra nó sẽ làm hại chúng ta- Ba Kim Ngân nghiêm nghị nói

-Ba mẹ... về rồi ă??- Kim Ngưu lo lắng hỏi

Cả 3 người họ không nói gì. Mẹ cô đưa cô lên phòng còn ba cô lấy 1 sợi dây thừng buộc chặt chân cô với đầu giường. Ông còn buộc chặt 2 tay cô lại với nhau để cô không thể tháo dây ra

-Ba mẹ sao vậy?? Sao lại trói con?? Bỏ con ra- Ngưu ra sức kêu la

-Đồ quái vật. Im đi. Chúng tôi không giết cô là may mắn cho cô rồi. Cô còn đòi hỏi gì nữa?- Ba cô quát lớn

-Không phải... con thật sự không phải quái vật, cũng không phải quỷ. Mọi người tin con đi

-Cô nghĩ có ai đi tin lời 1 con quái vật như cô không?- Kim Ngân khinh bỉ nhìn cô

Kim Ngưu ngồi im không nói gì. Cô biết nếu cô có nói thêm gì đi nữa, họ cũng chỉ nói cô là quỷ, là quái vật mà không nghe cô nói

Sau 1 hồi buộc dây thừng vào chân và tay cô, cả 3 người lẳng lặng ra khỏi phòng, không chỉ vậy, họ còn khóa cửa để cô không thể ra ngoài.

Cô thật sự rất sợ, muốn trốn khỏi đây. Nhưng giờ cô không thể làm được gì, chỉ động đậy cũng đã thấy đau. Hai hàng nước mắt bỗng lăn dài trên gò má, xen lẫn tiếng khóc là tên của người mà cô luôn muốn gặp:

-Thiên.... Yết

Nói xong, cô ngắt lịm đi.

oOo

-Ba, mẹ, mai là phải đi học. 2 người xin cho con quý đó nghỉ học chứ??- Kim Ngân lên tiếng

-Từ giờ nó sẽ không cần phải đi học nữa. Ta đã thu xếp ổn thỏa cả rồi- Ba cô nói

(P/s: Mọi người cứ coi hình trên là Kim Ngưu đi~ Hãy để trí tưởng tượng bay cao và bay xa~ Chap này mình viết so với các chap khác là dài hơn rất nhiều. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ~)

11. Chap 10: Giải Cứu Và Đề Nghị

—— Sáng hôm sau ——

Ngưu tỉnh dậy, khuôn mặt vô cùng xanh xao và mệt mỏi. Đưa mắt nhìn lên con người phía trước

-Cô ăn đi. Từ giờ cô sẽ không còn phải đi học nữa. Tôi sẽ tháo dây ở tay để cô tự ăn, sau đó tôi sẽ trói lại Kim Ngân tuy nói năng hùng hổ vậy nhưng khi tiến lại gần Ngưu thì có chút rụt rè. Sau khi cô được cởi trói, đôi tay ê ẩm vì đau nhức, không còn sức để cử động. Những vết trói im hằn trên tay cô, để lại những vết bầm tím.

-Không muốn ăn- Cô mệt mỏi đáp lại

-Không muốn ăn sao? Được, cô cứ ở đó đi. Chết đói cũng mặc cô- Kim Ngân đẩy Ngưu ra đằng sau. Đầu cô đập mạnh vào giường, cô choáng váng. Còn ả ta nhanh chóng buộc tay cô lại rồi rời đi

Nhìn thấy Kim Ngân đã ra khỏi phòng, Ngưu mới khẽ nói:

-Thiên Yết... anh đang ở đâu?... đang làm gì??.... Em nhớ anh...

~~Tua nhanh

~

-Đã muộn rồi mà sao em chưa đến? Em có chuyện gì? Hay em muốn trốn khỏi tôi? Tôi cho em thêm 1 ngày, nếu ngày mai em không đến tìm tôi, thì đích thân tôi sẽ đến tìm em- Thiên Yết liếc mắt nhìn cánh cửa. Anh đã hi vọng được nhìn thấy cô bước qua cánh cửa đó và đến với anh, nhưng sao vẫn chưa thấy cô?

oOo

Hôm nay là ngày thứ 2 kể từ hôm mà Kim Ngưu bị nhốt. Cô cảm thấy vừa cô đơn, vừa lạnh lẽo. Mọi người đi đến tối muộn mới trở về, nhưng cô quan tâm họ làm gì? Chính họ là người đã nhốt cô ở lại đây, cho cô đói đến chết. Cô giận lắm, nhưng dù sao đó cũng là gia đình cô. Tuy không phải là gia đình thật sự nhưng họ đã nuôi nấng cô, cho cô ăn học và cho cô biết thế nào là cảm giác được ba mẹ yêu thương. Vậy mà giờ đây, người phản bội cô chính là cái gia đình “thân thương” này. Có lẽ, chả còn ai tin tưởng cô nữa rồi. Ngoại trừ người ấy....

Ngưu bật dậy, cô đã ngắt đi từ lúc nào, chính cô cũng không biết. Nheo mắt lại nhìn vào chiếc đồng hồ đặt trên bàn:

-6h. Giờ này vẫn chưa có ai về

Cô thở dài 1 tiếng:” Đã 2 ngày trôi qua... em chưa được gặp anh”

Bất lực... Cô chả có thể làm gì... Chân tay bị trói, đứng dậy cũng không thể được. Những làn gió lạnh thổi qua khe cửa sổ, người cô run lên bần bật:

-Lạnh...

-Em thách thức tôi sao? Chẳng phải tôi đã cho em 1 cơ hội. Tôi mà tìm thấy em thì em sẽ biết được hậu quả- Thiên Yết đứng dậy, khuôn mặt thoáng đỏ vì tức giận

Anh đi ra khỏi cửa. Trời cũng đã tối nên anh có thể tự do ra ngoài. Các giác quan của vampire vô cùng nhạy, có thể bắt được những con mồi trong khoảng thời gian rất ngắn. Vì vậy, cứ coi như cô là con mồi của anh, anh sẽ nhanh chóng tìm ra cô.

Chạy về phía thành phố, dùng bóng đêm để lẫn trốn. Vampire không hề đơn giản, nếu bị phát hiện, họ có thể ngay lập tức giết chết con mồi trong tầm mắt. Nhưng anh thì khác, anh chỉ có hứng thú với con mồi của mình.

Dừng chân trước một căn nhà lớn ở giữa trung tâm thành phố. Mọi cánh cửa đều bị khóa chặt, chỉ riêng cửa sổ của tầng 2 vẫn còn mở. Nhìn qua cánh cửa, anh chợt thấy bóng dáng nhỏ bé của cô đang run lên vì lạnh. Vội vàng phá cửa bước vào trong, Kim Ngưu ngược mắt lên nhìn anh:

-Anh...

Anh vội ôm lấy cô, như muốn sưởi ấm cho cô. Đưa mắt nhìn xung quanh rồi lại nhìn xuống người con gái bé nhỏ trong lòng mình, anh thấy cô bị buộc chặt bởi những sợi dây thừng. 1 tay ôm lấy cô, tay còn lại nắm chặt những sợi dây. Chỉ 1 lát sau, những sợi dây đó đều trở thành tro bụi

-Ai làm? Ai dám động vào em. Anh sẽ giết họ- Thiên Yết gằn giọng, nói

-Không... đừng mà... họ là gia đình em...- Ngưu yếu ớt trả lời bởi 2 ngày nay cô không ăn gì nên không còn sức

-Gia đình?? Họ đối xử với em như vậy mà em vẫn coi họ là gia đình?- Yết quát lớn

Ngưu vươn tay ra phía trước, khẽ chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, cố gắng nở 1 nụ cười. Cô nằm yên trong lòng anh, cứ ôm anh thật chặt, không chịu buông ra. Anh nhìn cô, ánh mắt tràn ngập sự yêu thương. Chợt anh cảm thấy có sự hiện diện của người khác gần đó, nhẹ nhàng đưa cô ra xa, anh nói:

-Bọn họ về rồi...

Nói xong anh liền biến mất trước mặt cô. Được 1 lúc, cô bắt đầu nghe thấy những tiếng hét ở phía dưới. Cố gắng đứng dậy, lê thân mình lên nền nhà, cô bước xuống cầu thang. Xuống đến nơi, khung cảnh vô cùng hỗn loạn: Yết đang bóp chặt cổ của Kim Ngân, mặc cho ba mẹ cô đang ra sức van xin. Anh chỉ lạnh lùng nói:

-Động đến Kim Ngưu... Tôi không tha

-Tôi xin cậu. Cậu muốn làm gì Kim Ngưu cũng được. Xin hãy tha cho chúng tôi- Ba cô sợ hãi nói

-Tha cho các người. Vì mạng sống của mình mà dám bán đứng con gái mình. Gia đình là như vậy sao??- Anh nói, liếc mắt sang Kim Ngưu đang đứng gần đó. Tuy mọi người không nhận thấy sự hiện diện của cô nhưng anh thì đã cảm nhận thấy cô từ lâu

Ba cô cứng họng, không nói thêm được gì. Anh thấy thế, đưa răng nanh lại gần cổ Kim Ngân

-Chết đi... đồ cặn bã

-Không... dừng lại đi... Thiên Yết...- Kim Ngưu vội vàng chạy đến ôm lấy anh

Anh ngừng lại, đôi tay buông lỏng dần. Thả Kim Ngân xuống đất, quay lại ôm lấy cô. Nhìn thấy chiếc cổ của cô, mắt anh lại đỏ rực. Lắc mạnh đầu để quên đi cái ý định hút máu cô, anh quay lại nhìn 3 con người vẫn đang sợ hãi kia:

-Tôi sẽ tha cho các người. Nhưng từ giờ cô ấy sẽ là của tôi. Tôi cấm các người động vào. Ngày mai, đem cô ấy đến cho tôi. Nếu trái lệnh hoặc bỏ trốn... các người hãy tự đoán trước kết cục của mình đi.

(P/s: Hôm nay ra chap muộn. Xin lỗi nha~ Hình trên là Yết-Ngưu~)

12. Chap 11: Tai Nạn

3 người kia vẫn chưa hết hoảng sợ thì anh đã biến mất ngay trước mặt họ. Trước khi đi, anh chỉ dặn dò 1 câu:

-Không được để cô ấy bị thương. Cô ấy mà chết thì tính mạng của các người... cũng sẽ chết.

Lúc này, họ lại quay qua nhìn Kim Ngưu. Cố gắng đứng dậy lấy đồ ăn cho cô. Cô cũng chỉ lẳng lặng mà ăn, không nói năng gì.

———— Ngày hôm sau ————

Thời tiết hôm nay vô cùng u ám. Những đám mây đen kéo đến che đi ánh mặt trời thường ngày. Không một tia nắng có thể xuyên qua. Cả nhà Kim Ngưu hôm nay đã dậy từ rất sớm, kéo theo những chiếc vali chất đầy quần áo. Họ bước lên xe ô tô và bắt đầu đi đến đồi RedZ...

Im lặng... Trên xe không 1 tiếng nói. Mất 1 lúc Kim Ngưu mới nói:

-Ba... mẹ...

Chưa kịp nói xong, ba cô đã cắt ngang lời cô:

-Cô im đi. Đừng nói chuyện với chúng tôi. Chúng tôi sợ cô, ghê tởm cô. Coi như tôi đã mắc phải 1 sai lầm vô cùng lớn khi nhận nuôi cô

-Không phải... Thật sự không phải vậy. Con đã bảo là không phải, sao mọi người luôn coi con như 1 con quái vật?- Ngưu hét lớn

-Im đi. Liệu khi tôi đem cô đến. Hẳn ta có chịu buông tha chúng tôi? Mấy con quỷ các người đâu có bao giờ giữ lời hứa đâu. Chúng tôi không muốn chết 1 mình, cô chết cùng chúng tôi đi- Vừa nói ba cô vừa buông lỏng tay ra khỏi bánh lái

Chiếc xe mất kiểm soát, cứ lao nhanh đến phía trước....

~

Yết đứng ở cạnh cửa sổ, anh chỉ nói khẽ:

-Từ giờ em sẽ là của anh. Em có biết anh chờ thời khắc này bao lâu rồi không?

Tay chạm nhẹ lên mặt bàn, chiếc cốc thủy tinh trên mặt bàn vô tình bị rơi xuống. Cúi người xuống nhặt những mảnh thủy tinh đã vỡ vụn, ngón tay anh bắt đầu chảy máu.

-Có chuyện chẳng lành...

———— oOo ————

-Đừng mà... Làm vậy cả mẹ và chị Kim Ngân cũng sẽ chết đó. Ba đừng lại đi- Kim Ngưu hét lớn, phía mặt cô là 1 ngã rẽ, nếu không làm gì bây giờ thì cả gia đình cô sẽ rơi xuống

-Cô đừng mong tôi sẽ làm theo lời cô. Gia đình tôi chết.... cô cũng sẽ chết- Ba cô cười lớn

Mẹ cô và Kim Ngân tái mặt. Mẹ cô nhanh chóng vươn người lên phía trước, bẻ tay lái để tránh ngã rẽ nhưng lại bị va vào chiếc xe tải đi ngược chiều. Người tài xế trên chiếc xe tải đó sau 1 hồi định hình lại mọi thứ thì đã thấy cửa kính của chiếc xe phía trước vỡ tan. Bên trong là 4 con người vẫn đang nằm im. Một dòng máu tươi chảy lênh láng....

Tên tài xế thấy thế vội bỏ chạy

Lo lắng... Đó là từ có thể miêu tả tâm trạng của anh lúc này. Không hiểu sao nhưng anh cảm thấy có việc không may xảy ra. Thời tiết hôm nay u ám như vậy, anh có thể rời khỏi nhà. Thật sự, anh muốn biết đã có chuyện gì xảy ra với cô....

Đi ra ngoài được 1 lúc, anh cảm thấy mùi máu tanh càng ngày càng gần. Sự lo lắng của anh vì vậy mà cũng tăng dần lên. Đến nơi, anh nhìn thấy cô đang ngồi trên xe, máu cô chảy lênh láng, đôi mắt nhắm hờ...

(P/s: Chap này rất là ngắn~ Xin lỗi nha~ Hình trên là cảnh Yết ôm Ngưu khi Ngưu bị tai nạn đó~)

13. Chap 12(end): Thân Phận Mới

Vội vã chạy đến ôm cô vào lòng, anh lắc mạnh người cô:

-Kim Ngưu... em tỉnh dậy đi. Em làm sao vậy???

Mắt cô vẫn nhắm hờ, cô vẫn có thể nghe và nhìn thấy anh. Bàn tay run run vươn lên phía trước. Anh nắm chặt tay cô, áp vào mặt mình, rồi lại quay lại nhìn 3 con người còn lại trên chiếc xe. Cả 3 đều đã.....chết...

-Đi thôi, về nhà anh

Anh bế cô lên, nhanh chóng trở về 'nhà'.

Đặt cô lên chiếc giường trắng ở giữa phòng. Chẳng bao lâu sau, chiếc ga giường đã thấm đẫm máu. Nhìn cô trong tình trạng như vậy, mắt anh đã đỏ dần, 2 chiếc răng nanh bắt đầu nhô ra. Anh đến bên cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô:

-Anh sẽ cứu em nhưng khả năng là rất thấp và sẽ rất đau. Em có đồng ý không??

Nhìn vào đôi mắt anh, cô gật đầu đồng ý. Anh cắn mạnh 2 chiếc răng nanh vào tay anh. Cánh tay bắt đầu rỉ máu, 2 chiếc răng nanh đã nhuốm máu, đỏ lên dần dần. Kim Ngưu theo dõi anh mà không hiểu anh đang làm gì... Tự làm mình đau ư? Hay anh cũng muốn đi theo cô luôn?

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của cá nhân, chợt cô cảm thấy tê tê ở cổ. Anh cắn vào cổ cô, càng ngày càng sâu, chiếc răng nanh cứ ghim chặt ở đó. Cô bỗng cảm thấy cơ thể mình nóng ran, cảm nhận được dòng máu của anh như đang hòa quyện với dòng máu trong người cô. Cơ thể cô bỗng run lên bần bật, cô bắt đầu thở dốc... Cô ngất đi...

~

"Mình chết rồi ư? Đúng là mình không thể tồn tại được trên cái thế giới này. Mình đã gây ra rất nhiều lỗi với mọi người. Đó là lí do gia đình thật sự rời bỏ mình sao? Gia đình nuôi cũng vì mình mà chết. Còn Thiên Yết, mình còn chưa kịp nói với anh ấy 3 từ: em yêu anh. Mình muốn cảm ơn anh ấy vì đã ở bên an ủi, động viên và đã yêu mình. Có lẽ là do duyên số không cho chúng ta ở bên nhau..."

oOo

Kim Ngưu tỉnh dậy, xoa 2 bên thái dương. Đôi mắt vẫn nhắm hờ, hỏi:

-Mình... chưa chết sao?

-Không. Em chết rồi. Kim Ngưu của ngày xưa đã chết. Bây giờ em sống như 1 người mới, không phải con người mà là vampire

Kim Ngưu nhìn người phát ngôn ra câu nói vừa rồi. Cái dáng người ấy rất quen, cố gắng mở to 2 mắt để nhìn cho rõ. Ánh mắt cô tỏ rõ sự ngạc nhiên:

-Thiên... Yết

-Anh đây. Anh mừng vì em không sao. Giờ thì ổn rồi- Anh đến gần cô, ôm cô vào lòng

Ngưu đẩy Yết ra xa, thắc mắc:

-Khoan đã... tại sao?

-Anh đã biến em thành vampire. Như vậy tính mạng của em sẽ được hồi phục. Em không muốn sao?

-Không sao. Chỉ cần ở bên anh. Em đã mãn nguyện lắm rồi!!!

(P/s: Đừng ai ném đá nha nhưng chap này rất ngắn~ Ngắn hơn cả chap 11~ Mọi người nghĩ sao về cái kết thúc này?? Hình trên là Kim Ngưu lúc biến thành vampire nha~)

14. Ngoại Truyện(nt)1: Nếu...

(Au: Có lẽ phần ngoại truyện sẽ không liên quan đến cốt truyện lắm~)

Giả sử... nếu khi Ngưu xảy ra tai nạn, Yết không biết và có người khác đến cứu Ngưu thì sẽ ra sao? Sau vụ tai nạn, cô bị mất trí nhớ và không nhớ được bất cứ thứ gì...

oOo

-Tôi chỉ muốn quay lại đây để xem cái người mà cậu ta hết mực yêu thương là như thế nào? Vậy mà bây giờ cô lại bị như vậy sao?- Hắn ta từ xa nhìn vào người cô gái đang bất tỉnh trên xe- Không biết cậu ta sẽ như thế nào khi biết cô như vậy?

Bước đến gần chiếc xe, cặp mắt khẽ nheo lại:

-Tôi không biết có nên để cô lại đây không... Nhưng nhìn cô như vậy, tôi không nỡ bỏ cô

Thở dài 1 tiếng, đưa tay vòng qua đùi bế cô lên...

2 phút sau... Họ biến mất không 1 dấu vết

-Đúng là không thể tin tưởng được con người. Nếu họ không đưa em đến đây... anh sẽ tự đến đưa em đi rồi mau chóng kết liễu bọn họ- Tay Yết nắm chặt lại, khuôn mặt đỏ lên vì tức giận

Nhưng anh chỉ không ngờ rằng, khi mới đi được 1 đoạn, anh thấy cả gia đình cô...đã chết... Còn cô đã... biến mất.

-Em đã đi đâu? Chẳng lẽ em muốn bỏ trốn sao?

Thiên Yết như tức điên, đôi mắt đỏ ngầu như máu.

“Chỉ trong 1 ngày, những người dân quanh đồi RedZ trong phạm vi 3 km đã bị giết 1 cách vô cớ. Chúng tôi vẫn đang trong quá trình điều tra. Nhưng những đội được cử đi đều không trở lại. Tôi chỉ nhận được những bức ảnh thi thể nạn nhân qua điện thoại. Họ không hề có dấu hiệu bị đánh hay tra tấn đến chết. Trên cổ là những vết giống như vết cắn. Chúng tôi nghĩ rằng họ đã bị mất máu đến chết nhưng chỉ 2 vết nhỏ như vậy thì họ không thể nào chết ngay được. Chúng tôi nghi ngờ người khiến họ chết chính là.... Vampire...”

Tiếng bản tin trên tivi vừa được phát sóng làm người dân hoang mang. Bọn họ bắt đầu chạy loạn và truyền tai nhau rằng:

-Trên đồi đó có quái vật!!!

Mọi người dân còn lại sống gần đồi nhanh chóng chạy về phía trạm xe. Đó là con đường duy nhất để trở về thành phố. Đến nơi, mọi người vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ trước khung cảnh trước mắt: Tất cả các phương tiện đều bị phá bỏ, xác của những người tài xế nằm la liệt trên mặt đất. Còn 1 người con trai đứng đó, xung quanh miệng vẫn còn những vết máu tươi.

-Quái.... quái vật!!! Mọi người chạy đi!!

Trong đám đông bỗng có 1 kẻ hét lên. Mọi người nhanh chóng quay đầu lại bỏ trốn nhưng chỉ chưa đầy 10' sau... lại là cảnh tượng xác chết chất đống. Bây giờ chỉ còn cậu bé ban nãy đã hét lên, Yết đến gần cậu bé, đưa tay lên quệt máu trên khóe miệng:

-Bé con, người gọi ta là gì?

-Đi... đi... Tránh xa tôi ra. Làm ơn. Đồ quái vật- Cậu bé hoảng sợ hét lớn

Yết nhanh chóng giết nốt cậu bé kia, rồi vứt cái xác ấy sang 1 bên:

-“Quái vật”? Không phải em cũng bị bọn họ gọi thế sao, Kim Ngưu?

(P/s: Hình trên là Thiên Yết~ Mọi người thấy ngoại truyện như thế nào??)

15. Nt 2: Mất Trí Nhớ

(P/s: Hãy để trí tưởng tượng bay cao và bay xa~ Hình trên là Ngưu và ai đó~)

———— Tại 1 nơi nào đó ————

-Mừng cậu chủ đã về - Một cô hầu gái khum người xuống cúi chào

Trên tay hần vẫn bế Kim Ngưu. Máu trên cơ thể cô vẫn tiếp tục tuôn ra. Hần dặn dò:

-Chuẩn bị phòng cho cô ấy

-Vâng, thưa cậu chủ - Cô hầu gái đáp lại, mắt vẫn nhìn vào Ngưu

Nhận thấy ánh mắt chăm chú kia, hần gằn giọng:

-Đừng có nghĩ đến chuyện đó. Mau đi chuẩn bị phòng đi!! Bảo bọn chúng không cần canh gác, ta không an tâm

-Dạ, tôi xin lỗi cậu chủ

~~

Khi đã chuẩn bị xong phòng cho Kim Ngưu, hần bế cô vào phòng, nhanh chóng mời bác sĩ đến khám cho cô. Hần không dám đưa cô ra khỏi đây, tất nhiên hần cũng không bỏ đi khi bác sĩ khám.

-Bệnh tình của cô ấy thế nào?

-Cậu chủ, sao cậu lại mang một người bị thương nghiêm trọng như cô ta về đây? Vả lại, chúng ta và cô ấy cũng rất khác- Vị bác sĩ ôn tồn nhắc

-Ông yên tâm. Tôi sẽ nói việc này với ba tôi

————— oOo —————

-Ta cũng đang định gọi con. Nói cho ta biết, cô gái đó là như thế nào?- Một người đàn ông nghiêm nghị lên tiếng

-Con có quen cô ta- Hần nói

-Nhưng con biết đó... cô ta là...

-Con biết

-Vậy mà con lại đưa cô ta về đây? Con làm sao vậy?- Ông quát lớn

-Nếu có thể che giấu cho cô ấy thì không ai có thể biết được

-Nhưng chúng ta là quý tộc, không phải dân thường. Hần sẽ bị nhòm ngó

-Dù sao bác sĩ cũng đã nói với con, cô ấy tạm thời bị mất trí nhớ nên không thể nhớ được gì hết. Chúng ta chỉ cần bịt miệng của những người trong nhà thôi, không được để việc này lan ra ngoài

-Được rồi. Tùy con. Nhưng chí ít ta cũng phải biết được tên của cô gái đó chứ?- Khẽ thở dài 1 tiếng, ông hỏi

-Kim Ngưu... đó là tên cô ấy...

(P/s: Đừng ai thắc mắc vì chap này rất ngắn~ Tại vì chap nào cũng ngắn như nhau hết

~Mà có ai đoán được người đã cứu Kim Ngưu không? Gợi ý: nhân vật này đã từng xuất hiện)

16. Nt 3: Kẻ Thù Mới... Về Thế Giới Vampire

(P/s: Từ chap này Kết Xứ sẽ trở lại~ Và vì hồi trước Kết với Yết sống chung , Kết lớn tuổi hơn nên sẽ xưng hô là anh-em nha~)

“Đây... là đâu? Tôi... là ai? Sao tôi lại ở đây?”

Đảo mắt nhìn xung quanh, cố tìm kiếm thứ gì đó quen thuộc nhưng vô vọng. Kim Ngưu từ từ ngồi dậy, xoa 2 bên thái dương.

-Tỉnh rồi?

Ngưu nhìn vào bóng dáng của người con trai đang tiến đến gần, mệt mỏi hỏi

-Tôi là ai? Và đây là đâu? Sao tôi không thể nhớ được gì hết?

-Cô không cần phải nhớ gì cả. Chỉ cần biết rằng đây là nhà tôi. Tôi tên là Xà Phu và Kim Ngưu là tên cô- Xà Phu đáp

-Kim... Ngưu? Đó là... tên tôi sao?

-Đúng vậy. Cô chỉ cần biết thế là đủ. Giờ hãy nằm nghỉ đi- Hắn quay gót đi ra ngoài

“Thiên Yết... tôi đang nắm giữ cô gái của cậu. Cậu cảm thấy thế nào?... Đau chứ?...”

Xà Phu vừa nghĩ vừa nhoẻn miệng cười đầy thích thú. Bỗng hắn nói lớn:

-Thiên Ưng, ta biết ngươi đang ở đó. Mau ra đi

- Quả không hổ danh là Xà Phu thiếu gia!!- Kẻ đó bước tới gần

- Quá khen rồi!! Ta biết những chuyện liên quan đến Thiên Yết, ngươi đều quan tâm và việc này cũng không ngoại lệ. Dù sao gia đình ngươi cũng bị hắn giết chết, muốn trả thù đương nhiên không phải là nói xuông

-Thiên Ưng tôi thật vinh hạnh khi được ngài quan tâm đến như vậy- Gã ta cười khẩy

-Vậy nói ta nghe, Thiên Yết, hắn ta đang làm gì?

-Tôi theo dõi hắn vì mục đích cá nhân mà giờ lại thành gián điệp của ngài sao?

-Ngươi mau nói- Xà Phu tức giận, mắt nhìn vào Thiên Ưng

-Nếu ngài thực sự quan tâm như vậy thì tôi sẽ nói. Thiên Yết gần đây đã giết hàng chục người. Nghe nói hắn đang tìm kiếm ai đó. Hắn đúng là giết người không ghê tay, phải không?- Thiên Ưng thăm dò người trước mặt

“Vì cô ta mà phát điên? Hắn đúng là...”

-Xà Phu thiếu gia, ngài đang nghĩ chuyện gì vậy?- Thiên Ưng hỏi, nhìn vào dáng vẻ bất động của Xà Phu

-Không có gì. Người mau đi đi- Xà Phu liếc hẳn

Đang định bỏ đi, Thiên Ưng chỉ nói vọng lại vài câu:

-Nghe nói hôm nay hẳn sẽ trở về thế giới Vampire. Ngài định làm gì? Thưa Xà Phu đại nhân?

Nói xong, hẳn liền biến mất. Xà Phu đắm chiêu suy nghĩ:

“Trở về?... Thiên Yết sao?... Cả 2 sẽ nhanh chóng gặp lại nhau nhưng liệu còn nhận ra nhau? Sắp có kịch hay để xem rồi!!!”

~~Cùng lúc đó

-Nghe nói em đã giết rất nhiều người. Vì lí do gì?- Ma Kết gặng hỏi

-.....

-Em mau trả lời. Vì đã gây ra quá nhiều sự việc nên anh mới đưa em về đây. Vậy mà em còn ngoan cố không nói? - Kết tức giận quát lớn

-Là vì... Kim Ngưu?- Xử Nữ đứng bên cạnh bây giờ mới chịu lên tiếng

Yết không nói gì chỉ khẽ gật đầu

-Cô ấy bỏ trốn?- Kết đưa mắt nhìn Yết

-Không... Biến mất... không 1 dấu vết

-Hả? Em không tìm thấy? Chúng ta cũng là những vampire quý tộc. Sao cô ấy có thể?

-Hay cô ấy đã...- Xử hỏi, khóe mắt đã có vài giọt nước

-Không. Dù có chết hay sống, một khi đã là con mồi thì vampire vẫn có thể tìm thấy- Kết giải thích rồi lại nhìn sang Thiên Yết- Em ngồi đó suy nghĩ đi, anh và Xử Nữ sẽ giúp em tìm Kim Ngưu. Nhưng em phải hứa không được giết người nữa

Để có thể tìm thấy cô, anh bất chấp tất cả... Dù có phải đánh đổi những thứ quan trọng nhất... Chỉ cần có cô là đủ rồi... Anh phải sống thật tốt, cô cũng vậy.... Rồi cả 2 sẽ sống bên nhau hạnh phúc...

-Ừ- Anh đáp lại. Tuy chỉ có 1 chữ nhưng trong đó lại có biết bao cảm xúc buồn vui lẫn lộn

Kết và Xử mau chóng ra ngoài, để Yết lại trong căn phòng đó

(P/s: Hình trên là Xà Phu~ Có vẻ phần ngoại truyện sẽ lại thành 1 cốt truyện khác~)

17. Nt 4: Gặp Lại

-Anh đã nghĩ ra được gì rồi?- Xử Nữ hỏi, nhìn vào khuôn mặt đang đắm chiêu suy nghĩ của Ma Kết

-Kim Ngưu vốn dĩ không thể chạy trốn, tại Vampire như anh và Yết có thể tìm ra. Nhưng cô ấy lại biến mất không 1 dấu vết và Yết cũng không tìm thấy cô ấy ở thế giới loài người- Kết giải thích

-Vậy ý của anh có nghĩa là...- Xử nói, bỗng dừng lại.

-Đúng vậy. Chắc chắn cô ấy đang ở đây... ở thế giới của Vampire.

-Vậy phải mau đi tìm lại cô ấy. Trước khi Thiên Yết lại phá tan mọi thứ

Mấy ngày nay cô đều ở trong nhà của Xà Phu. Cách hẳn đối xử với cô cũng rất tốt khiến cô không còn cảm thấy xa lạ nữa.

-Tôi ra ngoài được không?- Ngưu bám lấy cánh tay của Xà Phu

-Không!!

-Đi mà... nha?

Hắn quay sang cô, đôi mắt lại đỏ dần lên khi nhìn vào cổ cô.

-Thích đi thì cứ đi đi. Nhưng phải có người đi cùng

-Được thôi- Ngưu vui vẻ đáp lại

-Cô đi cùng cô ấy- Hắn chỉ tay vào 1 người hầu gái gần đó- Nói, người tên gì?

-Thưa cậu chủ, mọi người thường gọi tôi là Tiểu Nhu, người cứ gọi tôi như vậy- Cô gái lễ phép nói

- Được, vậy Tiểu Nhu, ta yêu cầu người phải bảo vệ tiểu thư Kim Ngưu. Không được để cô ấy gặp nguy hiểm. Nghe rõ chưa?

-Dạ, đã rõ

Hắn đi lướt qua cô gái kia, nói nhỏ:

-Tuyệt đối không được hút máu

Tiểu Nhu quay lại nhìn, gật đầu 1 cái rồi dẫn Kim Ngưu ra ngoài

~~

-Nè nè, cái kia là cái gì vậy? Lần đầu ta thấy đó. Còn cái kia nữa, cái đó ăn được không? Nhìn ngon quá a~ Kim Ngưu chạy hết từ chỗ này sang chỗ nọ xem đồ làm Tiểu Nhu chóng mặt

-Tiểu thư, người đi chậm thôi- Tiểu Nhu chạy ở phía sau, trên trán thấm đẫm mồ hôi

-Người phải nhanh lên chứ!! Sao lại chậm vậy?

“Không hiểu sao thiếu gia lại quan tâm cô gái này vậy? Hay chỉ vì cô ta khác biệt, cô ta là con người?”

Một suy nghĩ thoáng qua đầu Tiểu Nhu, khi cô ngưng suy nghĩ thì đã thấy Ngưu biến mất:

-Tiểu thư? Tiểu thư? Người ở đâu?

Cô hét lớn nhưng không thấy ai đáp lại.

“Giờ chết thật rồi... tiểu thư biến mất... thiếu gia sẽ trừng phạt mình mất. Không được phải mau chóng đi tìm thôi!!!”

~~~~~Cùng lúc đó~~~~~

-Nơi đây là đâu vậy?- Vì quá ham chơi nên Ngưu đã đi lạc đến 1 nơi nào đó. Nó trông giống như 1 căn hầm vậy... Và thế là Ngưu đã biến nó thành nơi vui chơi mới của mình.

<... soạt...=“” soạt...=“”>

Tiếng lá cây va vào nhau làm cô giật mình. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô thấy 1 bóng đen đang tiến lại gần

~~~~~Flash back~~~~~

-Mấy ngày nay em đã ở yên trong đây rồi. Anh cũng không có cấm cản em ra ngoài. Nhưng hãy nhớ không được giết bất cứ ai- Kết dận dò

-Ừ- Yết nói 1 tiếng, sau đó vội vàng bỏ đi:

“Anh sẽ mau tìm thấy em thôi. Em hãy đợi anh, Kim Ngưu”

~~~~~End flash back~~~~~

-Anh là ai?- Ngưu run run hỏi

-Em không nhớ anh sao?- Yết đưa tay lên, định sờ vào khuôn mặt cô nhưng bị tay cô hất ra

-Nói, anh... là ai?- Giọng cô vẫn run run

-Em sợ anh sao? Tại sao chứ? Em có biết anh đã vui mừng như thế nào khi tìm thấy em không?- Yết nắm chặt lấy bả vai cô, ôm cô vào lòng

-Tôi không quen anh. Đi đi- Cô đẩy anh ra, định đứng lên bỏ đi

Anh nhanh chóng chiếm đoạt lấy đôi môi cô, thật ngọt ngào. Anh cứ tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Vậy mà hôm nay anh đã gặp lại cô. Anh vui lắm, vui không tả được. Nhưng dường như cô không còn nhận ra anh....

-Anh... anh vừa làm gì vậy? Đồ biến thái- Cô hét lớn, đẩy mạnh anh vào tường rồi bỏ đi

“Em thật sự đã không còn nhận ra anh nữa sao?”

Thiên Yết thở dài, nhìn vào đôi bàn tay vừa chạm vào người cô, sờ vào đôi môi đã hôn lấy môi cô... Giọt nước mắt lăn dài...

(P/s: Đúng là nghỉ Tết rồi nên rảnh~ Đăng chap mới luôn nè~ Hình trên là Thiên Yết nha~)

18. Nt 5: Bức Thư Đe Dọa

-Học... học...

Kim Ngưu thở hắt ra, tay phải đặt lên phía ngực trái

“... Sao tìm mình lại đây nhanh như vậy?”

Trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt của Yết

“...Không được... Sao lại nghĩ về anh ta?... Mình với anh ta đâu có quan hệ gì chứ?”

Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ lại câu nói của anh:

-“Em... không nhớ anh sao?”

-Anh ta nói vậy là có ý gì chứ? Mình với anh ta đã từng quen nhau? Sao mình không nhớ gì hết?- Ngưu lẩm bẩm, đầu cô bắt đầu đau nhức. Cô đưa tay lên ôm chặt lấy đầu mình

-Tiểu thư?... Người làm tôi lo quá- Tiểu Nhu chạy lại phía cô- Tiểu thư sao vậy? Không khỏe sao?

-Không sao. Không cần lo lắng. Về thôi, Xà Phu sẽ lo đó- Ngưu cố gắng gượng cười

Cô lại nghĩ về anh. Tại sao cô lại đau đầu chứ? Chẳng lẽ trong tâm trí cô, anh là người vô cùng quan trọng mà cô đã quên mất? Nhưng tại sao?... Tại sao cô không nhớ gì cả?... Một chút... cũng không...

-Em đi chơi vui chứ?- Xà Phu hỏi, không liếc Ngưu lấy 1 cái

-Ừm. Em có chuyện muốn hỏi

-Có chuyện gì sao?

-.....

Nhận thấy sự im lặng của cô, anh mới ngược lên nhìn xung quanh. Liếc nhìn tất cả bọn người hầu rồi hất tay ra phía ngoài, bọn họ nhanh chóng đi mất

- Giờ thì em hỏi đi

-Em không biết nên bắt đầu từ đâu nữa... Nhưng có vẻ em đã quên đi thứ gì đó... Anh có biết không?- Ngưu ập ứng hỏi

“Nhớ ra rồi?...”

-Hôm nay em đã gặp ai sao?

-Một người con trai có mái tóc cùng đôi mắt màu bạch kim. Anh ta nói anh ta quen em. Điều đó có thật không?

-Hắn ta tên Thiên Yết. Em không được đến gần hắn. Được chứ?- Xà Phu dặn dò

-Nhưng... anh ta có vẻ rất quen. Em cảm giác... chỉ là cảm giác thôi... nhưng anh ấy là... 1 người đặc biệt

Nghe cô nói vậy, trong lòng hắn bỗng trào dâng 1 thứ cảm xúc vô cùng khó hiểu. Như mất hết lý trí, hắn ép chặt cô vào tường, đôi mắt đỏ ánh lên sự thèm khát. Cô ra sức giãy giụa nhưng càng bị hắn giữ chặt hơn

-Không phải em thường rất nghe lời anh sao? Em hãy ngoan ngoãn đi. Chỉ vì tên đó mà em dám phản lại anh sao?

-Không.. hức.. Xà Phu à.... Đừng mà...- Giọng cô run run, bỗng cô khóc nức lên. Cố gắng dùng tất cả sức lực lên đôi bàn tay, đẩy mạnh hắn ra. Cô bỏ chạy thật nhanh. Đang chạy bỗng cô bị ai đánh đằng sau gáy làm cô ngất đi, Xà Phu chạy theo sau chỉ hét lên được vài từ:

-Thiên Ưng!!! Người định làm gì cô ấy?

-Người quan tâm sao? Tôi đã theo dõi cô ta cả ngày hôm nay và biết rằng cô ta chính là cái người quan trọng mà tên Thiên Yết luôn tìm kiếm. Nếu lấy đi sinh mạng của cô ta, tên đó sẽ phải chịu đựng sự đau khổ giống như tôi. Người biết không... tôi đã chờ đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi!!- Thiên Ưng nhoẻn miệng cười

-Người dám? Cứ thử động vào 1 sợi tóc của cô ấy xem, người sẽ không bảo toàn được mạng sống của mình đâu

-Người quan tâm cô ta? Cô ta chỉ là thứ mà ngài nhặt về thôi, không phải sao?

-.....

Xà Phu im lặng, hiện tại hắn ta cũng không biết nên nói gì nữa. Hắn lo lắng cho cô, ghen tức khi cô ở gần Thiên Yết. Cái cảm xúc kì lạ gì thế này?

Nhân lúc hắn đang suy nghĩ, Thiên Ưng đã bế Kim Ngưu chạy đi

~

-Em nói sao? Em đã gặp Kim Ngưu rồi nhưng cô ấy không còn nhớ gì hết- Ma Kết nói lớn, nhìn vào mặt Thiên Yết

-.....

-Em nói gì đi. Im lặng thì đâu có giải quyết được vấn đề gì

Không khí im lặng bao trùm toàn căn phòng, cả 2 không ai hé răng nửa lời. Kết cũng đành im lặng mà chờ đợi, cái cảm giác đó... anh chưa từng nghĩ tới. Nếu Xử Nữ bị vậy... anh sẽ làm sao?

-2 người còn ở trong đó không vậy?- Xử Nữ gõ cửa, gọi vào trong

-Ừ. Em vào đi- Kết lên tiếng

Vừa bước vào, cô đã thấy Yết vẫn im lặng ngồi đó. Chỉ khẽ thở dài:

-Haiz. Cậu đừng tự trừng phạt mình như vậy nữa!! Cậu làm vậy không ai vui cả, cậu sẽ nghĩ sao nếu Kim Ngưu thấy cậu như bây giờ?

Xử định tiến đến gần Yết thì bị Kết giữ lại. 1 mũi tên lướt nhanh, đâm mạnh vào tường. Khi mọi người quay lại phía người vừa bắn thì đã không thấy ai,... chỉ cảm thấy Kim Ngưu... đang ở rất gần đây.

Giật mạnh mũi tên ra khỏi bức tường, trên đó có gắn 1 bức thư:

”Trong tay ta là cô gái của cậu. Mau đến gặp ta

Thiên Ưng”

(P/s: Cố gắng đăng chap mới cho mọi người nè~ Hình trên là Thiên Yết và Kim Ngưu. Lâu lắm không đăng ảnh couple này rồi~)

*****

Sang năm mới chúc mọi người vui vẻ, gặp nhiều vận may. Ai đang nung nấu tác phẩm mới thì mau ra nha
~Thôi Au đi xem Táo Quân đây~ Nghe nói năm nay sẽ có nói về anh Cạp nhà ta~

19. Nt 6(end): Sự Thật

(P/s: Hình trên là Yết-Ngưu~)

Tay Yết bóp nát bức thư, khuôn mặt dần đỏ lên vì tức giận

-Thiên Ưng!!! Nếu người dám động vào Kim Ngưu thì người sẽ phải hối hận

-Thiên Ưng? Lại là hấn ta?- Ma Kết giật bức thư khỏi tay Yết- Hấn đúng là không hiểu chuyện. Sao em không nói rõ tất cả mọi chuyện cho hấn nghe?

-Không cần nói gì hết. Chỉ cần biết hấn sẽ sắp được đoàn tụ với gia đình rồi

Xử Nữ nghe Kết và Yết nói mà không hiểu gì, vội lên tiếng:

-Thật ra... là có chuyện gì? Thiên Ưng? Hấn là ai? Còn cả Kim Ngưu nữa? Bộ Yết gây thù chuốc oán với hấn sao?

-Thật ra thì.....

————— - Đêm hôm đó —————

-Đau đầu quá!! Mình đang ở đâu đây?

-Cô dậy rồi sao?

-Sao tôi lại ở đây và anh là ai?- Kim Ngưu hỏi- Tôi nhớ mình đang ở cùng với.... Xà Phu

Cô nói ngắt quãng, 2 bàn tay đan lại với nhau

-Chắc... Cô nghĩ thế nào vậy? Đường đường là 1 quý tộc mà lại nhận 1 đứa như cô về nhà. Vậy mà cô còn mất trí nhớ, cũng không ai đi tìm cô, có nghĩa là cô là 1 đứa MỒ CÔI- Thiên Ưng nhấn mạnh 2 từ ‘mồ côi’

Lòng cô như thắt lại, những kí ức lại tràn về như 1 thước phim tua chậm.....

Nhớ rồi... Cô thật sự đã nhớ rồi... Cô thật sự là cô nhi... Cô như chìm trong tuyệt vọng, sống khép mình và bị bạn bè, gia đình nói xấu, đánh đập... Nhưng chính anh... chính Thiên Yết đã cứu rỗi cuộc đời của cô... Anh như ánh sáng soi rọi cuộc đời cô, như tia hy vọng cuối cùng vẫn đang le lói trong bóng tối....

Giọt nước mắt lăn dài, cô nhìn xung quanh

-Thiên Yết? Anh ở đâu? Em nhớ rồi, nhớ ra rồi, thật sự đã nhớ được anh. Xin anh... xin anh đừng bỏ rơi em. Thiên Yết... em nhớ anh

-Anh cũng nhớ em lắm, Kim Ngưu- Thiên Yết từ đâu bước tới, ôm cô vào lòng

Chợt 1 giọng nói cắt ngang không khí của 2 người:

-Các người thôi ngay đi!!! Đừng có giả bộ nữa, Thiên Yết. Người chỉ là 1 kẻ giết người máu lạnh. Người còn định giả bộ đến bao giờ?

-Thiên Ưng, người im đi- Thiên Yết gằn giọng

-Người có quyền gì? Người đã giết cả gia đình ta. Người biết ta đã đau khổ thế nào không? Nó đau lắm... và ta muốn người cũng phải nếm thử cái cảm giác đó

Nói xong, hắn cầm trên tay 1 con dao chạy về phía Ngư. Yết kéo cô lại để tránh nhát dao, nhưng Ưng lại chuyển hướng đâm làm Yết hứng trọn nhát dao đó.

-Thiên Yết, anh không sao chứ?- Cô đưa tay chạm vào vết đâm- Chảy máu... Chảy máu rồi. Thiên Yết, anh đang bị thương đó. Mau rời khỏi đây.

-Anh không sao- Yết nhẹ nhàng đáp lại cô. Mắt vẫn nhìn vào con người phía trước

-Hối hận thật... Ta chỉ hối hận vì không thể giết người ngay. Phải chăng ta sẽ để người chết từ từ, để cảm nhận rõ nỗi đau? Hành hạ người vui thật đó- Ưng cười khẩy

-Người im đi. Tại sao người lại làm vậy?- Kim Ngư hét lớn

-Đơn giản thôi. Vì hắn ta, cái người mà cô yêu đã giết chết cả gia đình tôi. Nợ máu thì phải trả bằng máu. Cô bàng hoàng trước câu trả lời của Ưng, nhìn anh 1 cái rồi lại trả lời:

-Thiên Yết. Anh ấy không làm vậy. Phải có lí do nào đó.

-Lí do? Giết người cần lí do sao? Hắn ta muốn giết thì cứ giết thôi. Hắn ta là 1 con người như vậy

-Sự thật là như thế nào vậy Thiên Yết? Anh mau trả lời em- Ngư lắc nhẹ người Yết

Anh im lặng nãy giờ, bây giờ mới lên tiếng, bàn tay khẽ chạm nhẹ lên má cô:

-Em có tin anh không?

-Có. Em tin anh. Dù cả thế giới này có ghét bỏ anh, không tin tưởng anh thì anh vẫn còn có em, em sẽ ở bên anh.

Môi anh nhếch lên 1 nụ cười rồi lại trở về khuôn mặt băng lạnh:

-Người biết sao ta lại giết gia đình người không? Ta làm vậy là có lí do

-Người nghĩ ta sẽ tin sao?

-Người không tin ta cũng được. Nhưng nếu ta có nhân chứng thì sao? Đã có 1 người chứng kiến được tất cả

-Người đó là ai?- Thiên Ưng vội vã hỏi

-Người đó cũng đang ở đây. Mau ra đây đi, Xà Phu- Anh nói lớn

Từ đằng sau cái cây gần đó, Xà Phu bước ra:

-Ta không ngờ cuối cùng lại bị lôi vào việc riêng của 2 người

Thiên Ưng lao đến tóm lấy cổ Xà Phu:

-Nói!! Việc Thiên Yết nói là thật?

-Đúng. Ta là người đã chứng kiến tất cả- Hắn đáp

-Vậy sao người vẫn giấu ta bấy lâu nay? Tại sao người lại để ta ôm mối thù lâu như vậy? Nói ta nghe, mọi chuyện thật ra là ra sao?- Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má Thiên Ưng

-Thật ra là do ba mẹ người yêu cầu Thiên Yết làm vậy. Ba mẹ người nói không đủ khả năng nuôi dưỡng người. Bọn họ đang bị 1 tổ chức ngấm trong thế giới Vampire nhắm tới. Họ yêu cầu Yết giết tất cả, ngoại trừ người Thiên Ưng. Họ không nỡ để đứa con trai của họ chết. Nhưng vẫn phải làm vậy để cho những kẻ kia nghĩ rằng cả dòng họ đã bị tiêu diệt

Sau câu trả lời của Xà Phu, Thiên Ưng hét lớn, khuôn mặt hấn đẫm nước mắt. Hấn gắn 1 chiếc bùa chống Vampire vào con dao sau đó đâm vào phía ngực trái:

-Tôi đã gây ra rất nhiều lỗi lầm. Giờ tôi đem tính mạng này để trả. Tôi sẽ đoàn tụ với gia đình tôi, xin lỗi vì những gì tôi đã gây ra

Một lúc sau, Thiên Ưng biến mất. Kim Ngưu chạy đến bên Thiên Yết. Anh xoa đầu cô

-Về thôi

-Chờ đã- Xà Phu hét lớn- Người không có quyền đưa cô ấy đi đâu hết

-Người không có quyền ở đây

-Bây giờ Kim Ngưu là người của ta. Người định đưa cô ấy đi đâu?- Xà Phu chạy đến kéo tay Ngưu

-Trước khi gặp người thì cô ấy là của ta- Yết kéo tay cô lại

-Khoan đã. Vết thương của anh vẫn đang rỉ máu kìa- Ngưu chỉ vào vết thương của anh

Nhận thấy cử chỉ thân mật kia, Xà Phu khẽ thở dài

“Haiz.Có lẽ phải bỏ cuộc thôi. Cô ấy là hoa đã có chủ.”

Hấn lập tức bỏ đi, để lại Ngưu và Yết.

Anh lập tức bế cô lên

-Này, thả em ra. Anh đang bị thương mà- Ngưu vùng vẫy

-Em làm vậy anh càng đau thêm đó. Nằm im đi

Nghe lời anh, cô ngoan ngoãn nằm im. Được 1 lúc, cô cất tiếng hỏi:

-Em có nặng lắm không?

-Nặng chứ!!

-A.... Vậy anh mau bỏ em xuống!!

-Vì anh đang bế trên tay cả thế giới của anh!!

(P/s: Chap cuối cùng rồi~ Chap này là chap dài nhất đó: 1249 từ~ Cố gắng lắm rồi~ Cảm ơn mọi người đã ủng hộ suốt thời gian qua~)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yet-nguu-em-la-cua-rieng-toi>